

Nu er det sådan, at undervisningsministeren i andre sammenhænge har vist sig ganske handlekraftig. Og jeg vil derfor spørge i den her sag: Hvad agter undervisningsministeren at gøre for at sikre, at der bliver overensstemmelse mellem henstillingerne og virkeligheden?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg kan oplyse, at der, og det ved spørgeren givetvis, hverken i folkeskoleloven eller i øvrigt er fastsat bindende regler for størrelsen af forældrebetalingen for børns ophold i skolefritidsordningerne.

Da Folketinget vedtog en ændring af folkeskoleloven i 1994, var det forudsat, at størrelsen af forældrebetalingen fastsættes af kommunalbestyrelsen. Men for netop at imødegå en eventuel skævvridning af de to institutionstyper gentog Undervisningsministeriet en henstilling i vejledningen, og det var fra august 1994 om skolefritidsordninger, at:

»... betalingen for ophold i en skolefritidsordning i princippet fastsættes, så den ikke overstiger betalingen for en tilsvarende plads i en daginstitution efter bistandsloven, således at man undgår eventuelle sociale forvridninger mellem de to institutionstyper.«

Og det bekymrer mig naturligvis at høre, at der tilsyneladende er kommuner, der sidder min henstilling overhørig. Men det er jo altså netop kun en henstilling og ikke et diktat, for det giver loven mig ikke mulighed for. Ansvaret ligger, som jeg nævnte før også, hos kommunerne.

Derfor må jeg henvise til, at hvor der er sket store takststigninger uden serviceforbedringer eller en skævvridning af taksterne mellem de sociale institutioner og skolefritidsordningerne, at man dér rejser spørgsmålet konkret over for disse kommuner.

Jeg mener ikke, at der i skolelovgivningen – det er jo det, der er tale om her – skal fastsættes faste takster eller et fast maksimum for forældrebetalingen i skolefritidsordningerne.

Villy Søvnald (SF):

Tak til undervisningsministeren for svaret.

Jeg vil godt spørge: Er det ikke en underlig situation for en minister at udsende en henstilling, der er meget klar, og så opleve, at imellem en tredjedel og fjerdedel af kommunerne følger den, og at op mod tre fjerdedele af kommunerne opfører sig, som om der ikke var kommet nogen henstilling fra undervisningsministeren?

Er det ikke en lidt bitter fornemmelse, man så sidder tilbage med? Og giver det ikke anledning til at overveje, hvad gør man så?

Jeg hørte en formulering fra undervisningsministeren, der lød: Det giver loven mig ikke mulighed for. Man kunne næsten høre det som en bøn om, at nogen skaffede den mulighed. Og jeg vil så spørge: Var det en efterlysning af, at den lovmulighed blev etableret? Og i så fald vil jeg godt love, at SF meget gerne vil være behjælpelig.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Det skulle nu ikke opfattes som en bøn, men det er naturligvis spørgerens helt soleklare ret eventuelt at tage et initiativ. Men jeg vil bare sige: De oplysninger, som vi på det seneste har fået, og hvoraf nogle er bekræftet her i dag af spørgeren, hr. Søvnald, vil jeg interessere mig for.

Jeg vil prøve at se, hvordan den udvikling faktisk forløber, og jeg vil også være indstillet på at tage et initiativ over for kommunerne i overensstemmelse med, hvad jeg har gjort før, men måske lægge ekstra vægt bag ordene.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 189: Forslag til lov om ophævelse af lov om tjenestemænd m.fl. i folkeskolen på Færøerne.
Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen)
(Fremsat 12/3 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg kan kort sige, at vi fra Socialdemokratiets side kan støtte det foreliggende lovforslag. Vi betragter det som en naturlig opfølgning af den udlægning af forhandlingskompetence, der, hvad angår tjenestemænd i folkeskolen, i 1993 blev lagt ud til kommuner og amtskommuner.

Vi forstår, at lovforslaget er forhandlet på plads med Færøernes lærerforening, og at lov-

forslaget er i overensstemmelse med Færøernes landsstyres fremsatte lovforslag, så vi kan give vores støtte til det foreliggende lovforslag.

Anders Mølgaard (V):

Også Venstre kan naturligvis støtte det lovforslag, som flytter forhandlingskompetencen angående løn- og andre ansættelsesvilkår vedrørende tjenestemænd i folkeskolen på Færøerne til Færøernes landsstyre. De optimale forudsætninger for denne kompetenceflytning er jo bragt på plads ved Lagtingets beslutning den 11. marts 1997.

Frank Dahlgaard (KF):

Det Konservative Folkeparti kan også støtte lovforslaget. Vi kan forstå, at man i praksis i kraft af en bemyndigelse fra finansministeren har ladet forhandlingerne foregå på Færøerne, og at man nu får bragt det forhold i orden. Men det er da en forudsætning, at det ikke får økonomiske konsekvenser; der var nogle lidt kryptiske bemærkninger om pensionsforpligtelserne.

Under forudsætning af, at lovforslaget i sig selv ikke indebærer merudgifter for staten, støtter vi det.

Aage Frandsen (SF):

SF kan også støtte lovforslaget. Vi går ud fra, at de bemærkninger, der er i forslaget om, at det har været forhandlet mellem parterne, også betyder, at både lærersiden på Færøerne og selvfølgelig også myndighederne på Færøerne er indforstået med det.

Ud fra de betragtninger kan vi støtte lovforslaget.

Dorit Myltoft (RV):

Jeg skal kort meddele, at Det Radikale Venstre støtter dette lovforslag.

Bruno Jerup (EL):

Det er også et lovforslag, som har Enhedslistens støtte. Vi går ud fra som andre ordførere, at det færøske landsstyre mere eller mindre har sanktioneret loven, og at tingene også er på plads i forhold til lærerforeningen på Færøerne. I den forbindelse kunne det måske være interessant at se høringssvar fra den færøske lærerforening.

Vi mener i øvrigt, at det generelt set er rigtigt at afskaffe hele tjenestemandssystemet.

Poul Nødgaard (DF):

Nu ville det nok være lidt unaturligt, hvis Dansk Folkeparti gik imod lovforslaget, når alle andre går ind for det. Vi kan også støtte det foreliggende forslag, men jeg har sådan set lige et lille spørgsmål til ministeren.

Når vi laver lovgivning, skal vi hele tiden passe på, at der ikke er nogen, der kommer i klemme, og jeg har i hvert fald læst bemærkningerne til forslaget sådan, at de færøske tjenestemænd, som pensioneres senest 31. marts 1997, bevarer pension osv. efter hidtil gældende regler.

Det bringer mig lige hen til det korte spørgsmål, om de, der pensioneres efter 1. april 1997, skal ind under de færøske regler. Så vidt jeg har læst, bliver der altså ikke helt balance i pensionen, hvis de går over i det færøske pensionsystem. Der er en lille divergens i tallene, og derved kunne det lede mig på det spørgsmål: Kan lovforslaget betyde, at der nu bliver mange, der, når de bliver kendt med det her, måske vil søge pension før tiden på grund af, at de ligesom kommer i klemme ved at vente med at gå på pension til f.eks. den 1. august 1997 eller et lidt senere tidspunkt?

Men Dansk Folkeparti støtter lovforslaget og mener, det kan få en hurtig gang igennem Folketinget.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg takker for den brede tilslutning til lovforslaget, som jo altså også er blevet både forhandlet med og nu også vedtaget af det færøske landsstyre, og lovforslaget har i øvrigt også været forhandlet med Færøernes lærerforening.

Når det gælder det specielle spørgsmål, som hr. Nødgaard rejser her, mener jeg ikke, der skulle være nogen problemer, sådan som hr. Nødgaard prøver at pege på, men for god ordens skyld vil jeg efterfølgende sikre mig det, sådan at hvis der er det, kan vi tage det op under udvalgsarbejdet, men det mener jeg ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 182: Forslag til lov om reklamering for sundheds-ydelser.

Af sundhedsministeren (Birte Weiss)
(Fremsat 12/3 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Formanden:

Indtil videre vil undervisningsministeren fungere som sundhedsminister, og så ser vi i øvrigt, om der ikke er en rigtig sundhedsminister i nærheden. Jo, dér kom hun. Tak til undervisningsministeren.

Forhandling**Jytte Wittrock (S):**

Vi har her et lovforslag, som omfatter reklamer og annoncer for sundhedsmæssig virksomhed udført af såvel autoriserede som ikkeautoriserede. Der er i forslaget fastsat fælles regler for offentlige og private sygehuse, private klinikker og privat praktiserende sundhedspersonale.

Der stilles krav om, at annoncering og reklamering skal være saglig, nøgtern og fyldestgørende. Det er målet, at der kun må være mulighed for at oplyse/annoncere på en sådan måde, at der er tale om reel vejledning og aldrig vildledning. Derfor må der ved annoncering kunne meddeles om fakta som f.eks. sundhedspersoners navn, virksomhed, stilling, adresse og træffetid, vilkår for handicappedes adgang osv. samt oplysning om undersøgelses- og behandlingsmetoder, ventetider og priser.

Loven omfatter også reklamering her i landet, når der er tale om, at behandling sker i udlandet. Det betyder en ligestilling af annonceringsmuligheder for f.eks. tandlæger, således at danske tandlæger får samme muligheder med hensyn til reklamering, som f.eks. svenske tandlæger har haft her i landet.

Sundhedsstyrelsen skal føre tilsyn med reklameringen efter denne lov, og formålet er altså at få et ensartet og sammenhængende regelsæt om reklamering for sundhedsydelser.

Der er dog én begrænsning i loven. Der må nemlig ikke reklameres i tv. Forslaget omfatter heller ikke reklamer for sundhedsprodukter, briller og kontaktlinser. Her er der ingen ændringer i forhold til nu.

Vi mener i Socialdemokratiet, at vi her har et lovforslag, som vil give borgerne en klart forbedret mulighed for gennem saglig, nøgtern og fyldestgørende oplysning om mulighederne i sundhedsvæsenet at vælge efter personligt behov, og vi kan derfor anbefale lovforslaget.

Jens Vibjerg (V):

I Venstre synes vi selvfølgelig, at vi skal have regler for reklamering, for, som ministeren skriver i sit lovforslag, reklamering for sundhedsmæssig virksomhed skal være saglig, nøgtern og fyldestgørende. Det mener vi i Venstre at al reklamering skal være og altså også inden for sundhedssektoren.

Dette lovforslag fra sundhedsministeren er dog meget restriktivt, ja, det er alt for restriktivt. Det kan ikke være rigtigt, at f.eks. et privat hospital ikke må reklamere for sine ydelser. Hvordan skal private hospitaler gøre opmærksom på deres ekspertise og muligheder, hvis ikke de må reklamere? Det kan ikke være på grund af bekymring for stigende sundhedsudgifter som følge af reklamer, for hvis man lader sig indlægge på et privathospital og har valgt det på baggrund af en reklame, sparer man det offentlige for en sundhedsudgift, fordi man betaler af egen lomme. Optikerne har også problemer.

Begrænsningen i privathospitalernes reklameadgang må alene skyldes regeringens uvilje mod alt, hvad der er privat. Det er en skam, at regeringen fortsat lider under disse dogmer. Selv om privathospitalerne kun udgør promiller af den danske sundhedssektor, har de været med til at give den offentlige sundhedssektor et spark fremad, men de offentlige sygehuse har fortsat behov for, at der er nogle, der bider dem i haserne, og derfor skal privathospitalerne have mulighed for at reklamere for deres aktiviteter.

Det er en noget oldnordisk tankegang, at man ikke må reklamere i tv. Her mangler desuden ligestilling på området, idet de offentlige sygehuse gerne må bruge tekst-tv. Til gengæld ved vi jo også, at satellit-tv ikke kan bremses af den